רינה לווינסון (מימין, ב־1948) רוצה שבתה גלירום בת ה־10 (משמאל) תהיה כמוה

להיות טייסת כמו אמא

כ אשר קראה רינה לווינסון־אדלר לבתה בשם גלירום, היתה לה סיבה לעשות כן. רינה, בעלת עבר עשיר בטיס, בארץ ומחוצה לה, וכיום מדריכת־טיס, מגדלת את בתה בת העשר להיות טייסת.

גלירום, בעלת עיני־תכלת וחיוך שובב, נראית מבוגרת מכפי גילה. תלתליה החומים מסתלסלים על כתפיה והיא מת־נשאת לגובה של 1.50 מטר.

בכיתה אולי אין גלירום אוהבת את כל המיקצועות, ואולי אינה התלמידה הכי־טובה, אולם היא מסוגלת לשבת שעה תמימה ולתאר את מיבנה המטוס — כיצד הוא פועל, כיצד טסים, ועוד ועוד.

גלירום התחילה את הקאריירה התעו־פתית שלה בגיל ארבע, עת לקחה אותה אמה לטיסת־בכורה במטוס הסנה 150. מהטיסה הראשונה לא זכור לה הרבה, או־לם כששואלים אותה על טיסות בגיל מאו־חר יותר היא מספרת בהתלהבות: „אני זוכרת שפעם, כשטסתי עם אמא, היה שם עוד ילד קטן, שנורא פחד. אני לא הבנתי למה הוא פוחד, אז אמא הסבירה לי ש־הוא מפחד להקיא. אני אף פעם לא הקאתי בטיסה ולא פחדתי, להיפך, תמיד הרגשתי כייף לא־נורמלי במטוס. אני אוהבת לר־אות איך הבתים נעשים קטנים קטנים, ובייחוד את כל־בו שלום, שנראה בגודל של שני מילימטר. אני מרגישה במטוס כמו בבית. למעלה הכל שקט, יש ציפורים ושמש ואם טסים בדאון אז מרגישים כאי־לו מחליקים על המים. אפשר לרדוף אחרי להקות של ציפורים ולהסתובב איך ש־רוצים. גם אמא שלי וגם האח שלי היו בחיל־האוויר ואני גם רוצה להיות טייסת."

הטייסת של הגנרל

„א ני משוגעת לטיס," מצהירה רינה לוינסון־אדלר בכל הזדמנות. רינה זהובת־השיער, בת בלי־גיל, לבושה במכנסי ג'ינס וחולצת טריקו. אין היא או־הבת להצטעצע. עיניה החומות נקיות מאיפור, פיה תקיף ובוטה. אולם היא מת־רככת, כשהיא מדברת אודות מלאכת הבי־שול, שהיא מומחית בה, או על סריגה, מלאכת־יד ואיסוף אבני־חן שהתחילה בו בזמן האחרון.

כבר בגיל 14 התחילה רינה לדאות, ב־מיסגרת קלוב התעופה הישראלי. אחרי כמה שנים, בארצות־הברית, שברה את השיא הישראלי בדאיה. בגיל 17 הוציאה רישיון טיסה מנדטורי והתחילה ללמוד הנדסה בטכניון, מתוך כוונה להיות מהנ־דסת־מטוסים. כשנעצרה על־ידי הבריטים, מתוך טעות, חשבו הוריה ושלחו אותה לארצות־הברית, שם השתלמה בטיס והר־ציאה רישיונות־טיס שונים: מיסחרי, דו־מנועי, מכשירים, מדריך־טיס ועוד. רק כששברה את רגלה בעת צניחה, נשמו הו־ריה לרווחה ובמיברק ששלחו לה כתבו: סוף־סוף אנחנו יכולים לישון בשקט."

בגיל עשרים התגייסה רינה לחיל־האוויר ובאותה עת למדה מישפטים. כש־השתחררה לא הצליחה למצוא עבודה, כי כל שידעה היה להטיס מטוסים. „זה פנ־טסטי להטיס מטוסים," נזכרה רינה באר־תה תקופה, „אבל למרבה הצער אף אחד לא רצה פקידה שתטיס מטוס, אלא כזו שיודעת לתקתק על מכונה."

בעזרת ידיד הצליחה רינה להתקבל כ־עיתונאית בג'רוסלם פוסט, אחר כך כתבה בלמרחב ובעיתונים אחרים. „הכל הלך מסביב לטיס," סיפרה רינה, „אם למדתי מישפטים, זה היה כדי לעסוק במישפט תעופתי. ואם הייתי עיתונאית, השתדלתי להתרכז בעיתונות־תעופתית, אבל חלומי להמשיך לטוס לא פג."

ההזדמנות לטוס שוב באה לרינה במיל־חמת סיני, כשגוייסה למילואים. „במילח־מה זה היה כייף לא־נורמלי," סיפרה, „הטסתי את הגנרל הצרפתי. הייתי הטייס הפרטי של מפקד כוחות צרפת בישראל, ואחרי המילחמה קיבלתי הזמנה מממשלת צרפת להשתתף בקורס טיס על סילונים. שם טסתי במטוסים כמו מיראז', פוגה מג'יסטר ואלואט. בצרפת היתה זו הפעם הראשונה שדרשו ממני לנהוג כאשה. ב־ארץ הייתי צריכה תמיד להוכיח שאני טייסת טובה, אבל בצרפת, כשירדתי מה־מטוס, אמר לי המדריך: את אשה, אז תסתרקי ותיראי כמו אשה."

רינה חזרה ארצה ב־1957. תחילה עבדה כטייס־מישנה בארקיע. לאחר פי־טוריה מהחברה יסדה חברה בשם מונו־אוויר — שירות מוניות־מייוחד, ולאחר מכן עברה לעבוד באגף התעופה האזר־חית. ב־1964 קיבלה את תעודת הטיסאנ־

הבת גלירום בגיל שלוש, במסיבת חנוכה בגן־הילדים. „כל הילדים יודעים שאמא טייסת," סיפרה גלירום.

האם בגילה של גלירום, מחופשת להולנדית. בגיל עשר עוד לא ידעה כי תהיה טייסת. גלירום כבר יודעת.